

NISKASET

Niskasten sukuseuran
jäsenlehti 1 – 2025

*Puheenjohtajan
palsta*

Luonto – ystävä vai vihollinen?

Kävelen keväisessä metsässä. Auringon kirkkaus säteilee puiden välissä. Lehtipuut vihertävät. Ihailen sini- ja valkovuokkoja, lapsuuteni kukkia. Lintujen viserrys soi kaikkialla.

Luulen jakavani monen kanssaihminen kokemuksen. Luonto hoitaa: se virkistää ja saa aikaan hyvää mieltä. Työvuosiltani muistan, miten lyhytkin hetki luonnossa sai vuorenkorkuiset huolet huojentumaan. Oli taas helpompi jatkaa. Moni sanoo tuttua laulua mukaillen 'luonto kirkkoni olla saa'. Itse en ajattele aivan näin. Luonto ei korvaa kotikirkkoani, mutta kyllä luonnossa voi kokea myös hengellisen ulottuvuuden. Siellä voi hiljentyä, ihmetellä luomakunnan moninaisuutta ja kauneutta, olla pyhän edessä.

Aina luontoa ei ole koettu edellä kuvatulla tavalla. Vuosituhansien ajan se on ollut ihmiselle enemmänkin uhka ja vihollinen. Sen kauneutta ei ole huomattu. Raamatussa apostoli Paavali kertoo merimatkoistaan Välimerellä ja Kreikan kauneudesta kuulussa saaristossa. Mutta ei Paavali kirjoituksiensa perusteella näytä huomanneen kauneutta ympärillään. Martti Luther kulki Alppien yli Roomaan, mutta ei hän kiinnittänyt huomiota nykyihmisen mielestä huikaiseviin maisemiin, vaan pelkästään matkan vaivoihin.

Myös omassa maassamme vallitsi pitkään melko kielteinen käsitys luonnosta. Huomio kiinnittyi nälän tuoviin halloihin, raateleviin petoihin, rajuihin myrskyilmoihin, vaivalloisiin matkoihin. Siksi tavoitteena oli luonnon mahdollisimman tehokas valjastaminen, alistaminen ihmisen valtaan, tuottamaan hyötyä.

Vähitellen, ehkä jo 1800-luvun romantiikan kaudesta alkaen, käsityksemme luonnosta on saanut uusia ulottuvuuksia. Erityisesti viime vuosina esille on noussut huoli luonnon tuhoutumisesta, lajien häviämisestä ja ilman saastumisesta. On ymmär-

retty ihmisen syvä riippuvuus luonnosta. Luonnon tuhoutuminen ennakoi ihmisen omaa tuhoutumista.

Onko luonto siis ystävä vai vihollinen, uhka vai mahdollisuus? Varmaan molempia. Keväisessä metsässä liikkuvan kokemus on todellinen. Mutta totta ovat myös niiden kokemukset, jotka joutuvat kohtaamaan tsunameja, tulivuoren purkauksia ja maanjäristyksiä. Ihmiskunnan vanhin viisaus kehottaa meitä viljelemään ja varjelemaan luontoa. Meillä on lupa hyödyntää sen moninaisia antimia, mutta meidän on myös suojeltava luontoa ja pidettävä siitä huolta.

Me Niskas-sukuun kuuluvat olemme sukupolvesta toiseen eläneet luonnosta ja luonnon armoilla. On opittu tyytymään vähään. Aikamme hillitön kulutus ja luonnonvarojen tuhlailu on ollut aiemmillemme sukupolville täysin vierasta ja tuntematonta. Ehkä voisimme ottaa oppia esivanhemmistamme ja pitää kiinni kohtuullisesta elämäntavasta. Sitä aikamme tarvitsee, jotta tulevatkin polvet voisivat iloita luonnosta.

Keväästä kanssanne iloiten

*Hannu Niskanen
Puheenjohtaja*

Marjo Niskanen
Seinäjoki

Pääsiäinen ja kevään valo

Kevätaika on ihanaa, valo lisääntyy, silmuista puhkeaa lehdet, erilaiset kasvit työntyvät maasta, linnut ovat aloittaneet moniääniset laulunsa. Tämä on monille meistä aina uuden toivon ja elämän merkki.

Kirjoittelen tätä keskellä pääsiäispyhiä ja tämä pääsiäisen juhlahan muistuttaa, että niin kuin pääsiäisaamun vähitellen kirkastuva valo valaisee tyhjän ristin ja loistaa tyhjän haudan pimeyteen, niin samalla lailla kevään valo ja luomakunnan kasvu tuo uuden elämän ihmeen, joka vuosi. Koko kevätaika on ylösnousemuksen juhlaa ja myös jokainen sunnuntai on ylösnousemuksen päivä, siis eräänlainen pääsiäinen.

Jeesus Kristus ei jäänyt hautaan, kuolema ei saanut lopullista voittoa, vaikka jokainen meistä joutuu kuoleman kohtaamaankin. Kasvoista kasvoihin. Tätä riemullista ylösnousemuksen sanomaa on kristikunnassa viety eteenpäin halki vuosisatojen; voitto on jo saavutettu. Kuolemalla ei olekaan meihin vihoviimeistä otetta.

Sinne haudan pimeyteen on meidän ihmisten nimittäin helppo hautautua ja jäädä sinne. Odottamaan kuoleman pimeydessä näkemättä valoa. Mutta meiltä kysytään niin kuin Jeesuksen haudalle rientäneiltä naisilta: "Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta?" Miksi niin helposti etsimme elämää sieltä, missä sitä ei tosiasiallisesti ole. Tarraudumme helposti pimeän suojaan, emmekä näe ja huomaa mitään valoa. Mutta pääsiäinen kertoo meille: Jeesus on ylösnoussut. Elämä ei ole haudan pimeydessä, vaan aivan muualla.

Pääsiäinen kertoo myös, että pimeyden voima ei olekaan lopullinen, vaikka pimeyden ote on joskus niin kovin vahva. Pimeyden vallasta huolimatta ja siitä piittaamatta saamme katsella jäiden lähtöä

järvellä, ihmetellä muuttolintujen paluuta, ihasella silmujen puhkeamista koivunoksiin, pistää kädet multaan ja istuttaa kasvit kasvamaan. Elämä voittaa.

Jeesus kulkee edellämme elämässä ja Hän näyttää meille tien. Olemmehan Kristukseen kastettuja, hänen kanssaan elämme ja kuolemme ja nousemme kuolleista, kuin hän. Nimeltä kutsuttuna kuljemme kristittyinä Kristuksen ylösnousemuksensa todistajina ja elämme uutta elämää täällä maailmassa.

Kevään valo antakoon toivoa teidän jokaisen elämään, se valo voittaa kaiken pimeyden.

Nurmon Lankarin leirikeskuksen risti

Jouko Niskanen

Soutaja Kannonkoskelta

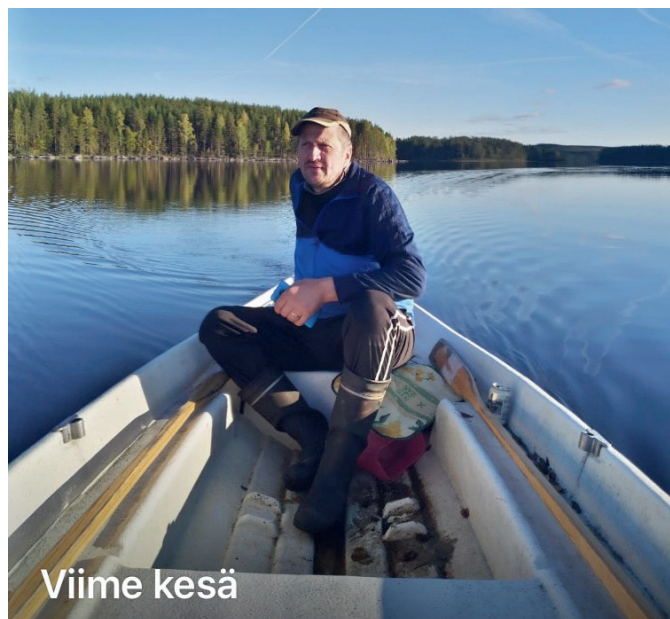
Kannonkoskella syntyi 16.8.1962 mies, jolla aikuiseksi vartuttuaan oli mittaa 205 senttimetriä, painoa 105 kiloa ja kengännumero tasan 50. Oli selvää, että hän tuli olemaan joissakin asioissa tavallisia tallaajia parempi. Hän oli soudun huippunimi maanviljelijä **Antti Niskanen** Kannonkoskelta.

Nuorempana Antti hiihteli vailla mainittavampia saavutuksia. 1980-luvulla hän harrasti kilpasoutua savolaismallisella puuveneellä ja voitti peräti kolme kertaa yksinsoudun Suomenmestaruuden Sulka-valla, Suomen suurimmassa soututapahtumassa.

Ensiyrittämällä vuonna 1985 Antti oli viikon harjoittelulla 24:s.

Ensituntuman soutuun Antti sai mato-onkirekillä alle kymmenvuotiaana.

Soutulenkille Antti pääsi suoraan kotitalon rannasta. Pikkukilpailut olivat hyvää harjoittelua. Niitä startteja kertyi kesän mittaan toistakymmentä. Antin kilpaveneenä alkuun oli kuusivanerivene, joka sai väistyä mahonkiveneiden tieltä, keveyden takia.

Viime kesä

Sulkavan soudun kolminkertainen voittaja.

Talvella sisäsoutua

Talvella Antti harrasti sisäsoutua ergometrilla. Soutulaite mittaa soutajan jokaisen vedon tehon ja muuttaa sen metreiksi, jotka vene liikkuisi luonnollisissa vedessä eteenpäin. Kilpailumatka on 2000 metriä – aivan samoin kuin soudussa.

Antin ansioluettelo on upea. Hän on voittanut lukuisia Suomen mestaruuksia, Britannian avoimen mestaruuden, Euroopan mestaruuden ja kaksi MM-hopeaa 30-39 -vuotiaiden sarjassa. Kirkkaimpana kruununa hän voitti

Bostonin MM-kisoissa maailmanmestaruuden ikäluokassa 40-49 vuotta.

Navetassa kilpailumatkojen lomassa

Antti asusti vanhempiensa kanssa Kannonkosken upeissa maisemissa, Kivijärven rannalla. Ottaessaan isännyyden peltoa oli yhtä monta hehtaaria kuin nuorella isännällä oli ikävuosia, lypsykarjaa

parikymmentä ammuva ja metsää yhden miehen hoidettavaksi riittävästi.

Tarvaalan maatalousoppilaitoksen viljelijälinjan käynyt Antti ei muuta ammattia ajatellut. Kesäisin oli maataloustöitä niin paljon, ettei liioin kilpailureissuille ehtinyt, kun taas talvella viljelijällä on enemmän aikaa, joten sisäsoutu sopi hänelle paremmin.

Antti hoiti kotitilaansa ja teki metsätöitä elämänsä loppuun saakka. Hän menehtyi toisen sydänope-
raation aiheuttamaan komplikaatioon 62-vuotiaana 21.2.2025.

Antti oli metsien ja maan mies. Ulkoihminen, hyväsydäminen, hyvätahtoinen. Hän kuului Niskasten sukuseuraan.

Syvä ikävä jäi vanhemmille, äiti 90 ja isä 89 vuotta sekä viidelle siskolle.

Kotitalon veneladon nurkkaan on jäänyt vanha ulkolaitamoottoripaatti, jolla isä ja äiti kuskasivat Anttia lapsena marja- ja kauppatkoilla. Sinne on jäänyt odottamaan soutajaa myös kuusivaneri vene sekä kolme mahonkivenettä.

Soutaja on poissa.

Rakkaamme

**Antti Veikko
NISKANEN**

s. 16.8.1962
k. 21.2.2025

*Nuku huomaa metsien
nuku tuoksuun ikuisen kesän*

Kiittäen ja kaivaten

äiti ja isä
Irmeli
Ritva ja Asko
Hilla, Erno
Mirja ja Stefan
Terttu
Minna ja Veli
Sini, Assi, Tommi

Rakkaudella
Sari, Leevi

Siunaus toimitettu Kannonkosken kirkossa 22.3.25
läheisten läsnä ollessa. Lämmin kiitos osanotosta.

*Nuku huomaa metsien
nuku tuoksuun ikuisen kesän.*

Liity jäseneksi! Ellet vielä ole sukuseuran jäsen, voit liittyä seuran jäseneksi kotisivuilla: www.niskaset.info olevalla lomakkeella tai postittamalla oheisen jäsenkortin tiedot os. rekisteri.niskanen@kolumbus.fi tai Antti Niskanen, Näätätie 16 A 00800 HELSINKI.

Etunimi Sukunimi

Syntymäaika Syntymäpaikka

Omaa sukua

Lähiosoite

Postinumero Postitoimipaikka

Puhelin Sähköposti

Haluan jäsenlehden sähköisenä ☐ kyllä Haluan jäsenlehden paperisena ☐ kyllä (rastita)

www.niskaset.info

Maria Hänninen
Pyhäjärvi

Lystilän tuvasta kaivoskylään

Aamuisin Keijo odotti Lystilän pimeän tuvan ikkunassa Lyyli-äidin paluuta navetasta Arttu-isän ollessa savotassa. Öljylamppua ei uskallettu jättää palamaan lapsen jäädessä yksin kotiin. Russakoita kuhiseva uuni täytti suurimman osan tuvasta, jossa myös nukuttiin. Eteises-sä kävi vinkka. Äidin palattua navetasta syötiin pullalettiä ja juotiin Ceylon 7 teetä maidon ja sokerin kera.

Pyhäjärven Niinimäellä sijaitseva Lystilä oli Artun kotipaikka. Artun isä Aapeli Niskanen perheineen oli muuttanut Pyhäjärvelle vuonna 1908. Aapeli oli syntynyt Keiteleellä, jonne hänen isänsä, myös Aapeli nimeltään, oli muuttanut Pielaveden Jylhästä 1870-luvun taitteessa. Artun isä oli kuollut vuonna 1937 ja äiti, Tiina, syksyllä 1943, vähän sen jälkeen, kun Arttu ja Lyyli olivat menneet naimisiin. He hoitivat siis tilaa kahdestaan.

Uusi lainalla rakennettu talo valmistui vanhan viereen vuonna 1950 Keijon ollessa kuusi- ja pikkusisko Ritvan yksivuotias. Muutto tehtiin talvella, jotta russakat eivät siirtyisi uuteen kotiin. Lyyli hoiti tilan eläimet, kantoi vedet lähteeltä, laittoi ruuan ja teki muutkin kotityöt. Lauantaisin hän pesi pyykkiä muuripadassa lipeäkivellä. Lauantai oli myös leivontapäivä ja hevosellekin leivottiin omat leivät savottaan. Kaupasta ostettiin silliä, sokeria, kahvia, teetä ja jauhoja. Kerran lehmien ollessa talvella ummessa Lyyli totesi *"Nyt ei oo enää kuin suoloo"*. Silloin haettiin naapurista päälärillä tinkimaitoa, joka korvattiin naapurille myöhemmin. Perunaa oli kuitenkin aina.

Kesäisin Arttu-isä viljeli maata Lystilässä. Heinän tekeen osallistui koko perhe: isä niitti heinän alkuvuosina viikatteella ja myöhemmin hevosniittokoneella, heinät seivästettiin ja pellolle jääneet heinät haravoitiin. Vähän vanhempana Keijo sai ajaa hevosta, kun isä lappoi heiniä seipäiltä kyytiin.

Keijo veisti leluja itselleen puusta, kuten esimerkiksi omasta mielestään seudun hienoimman traktorin uurrettuine renkaineen. Pelikortit hän taiteili äitinsä opastuksella paksusta paperista.

Tulitikkusasteista rakentui linnoitus, jota puolustivat eri arvoasteikon sotilaiden kuvilla koristetut keräilyaskit. Seudun lasten kanssa pelattiin viittä tikkua tai Puks-piilosta. Jälkimmäisessä kaksi joukkuetta asettui synkään metsään, lähteelle menevän polun molemmin

*Arttu, Ritva ja Keijo
Lystilässä kesällä 1950
(Kuva: Keijo Niskasen
kotialbumi)*

puolin, ja lähestyivät toisiaan piilossa. Kun näki jonkun vastapuolen joukkueesta, niin sanottiin tämän nimi ja puks. Nähty putosi pois pelistä.

Jouluisin kotiin tuotiin kuusi ja siihen sidottiin narulla oikeat kynttilät. Jouluaamuna oli tarjolla riisipuuroa ja rusinasoppaa. Jouluna syötiin myös omenoita, lipeäkalaa ja kinkkua. Joinakin vuosina tuvassa kävi joulupukki, joka saattoi antaa lahjaksi omenan, karkkia tai sarjakuvakirjan.

Kansakoulun Keijo aloitti Niinimäellä vuonna 1950. Koulumatkaa oli kolme kilometriä, joka kuljettiin kaveriporukalla. Talvisin matka taittui savottasuksilla, jos Arttu ei ollut savotassa. Jotkut veivät lapsensa kouluun reellä ja silloin saattoi päästä reen kannaksille seisoamaan. Kouluun Keijo pukeutui silloin muodikkaisiin golf-housuihin, joissa oli suora lahje ja tiukennus nilkassa. Myöhemmin tilalle tulivat pussihousut.

Koulupäivät kestivät yhdeksästä kahteen tai kolmeen, lauantaisin päästiin kotiin jo yhdeltä. F-kirjaimen kohdalla Aapisessa luki *Ford on autokuningas, ooppas tyttö varuillas*. Lounaalla keittäjä kauhoi valkoisiin emalikipoihin puuroa säästeliäästi. Koulun joulujuhlassa oppilaat lauloivat ja esittivät näytelmiä. Joulupukki jakoi lahjoja ja kortteja niille, joiden perheet olivat niitä tuoneet, vähäosaisemmat jäivät ilman. Niinimäen koulu toimi vaalien aikaan äänestyspaikkana, eikä sataa metriä lähempänä koulua saanut silloin puhua politiikasta.

Yhteiskouluun Keijo pääsi 11-vuotiaana opettajan puoltavan lausunnon ja kaksipäiväisten pääsykokeiden myötä. Yhteiskoulu sijaitsi Pyhäjärven kirkolla. Kaksikerroksisen hirsirakennuksen luokkia lämmittivät uunit. Viikot kuluivat kortteerimajoituksessa, josta pääsi viikonloppuna käymään kotona ja hakemaan evääksi leipää, pulaa, maitoa ja voita. Kotona kuunneltiin vasta ostetusta radiosta Lauantain toivottuja ja uutisia. Kerran kielten opettaja totesi oppilaille: *"Se on oppilaille ilon päivä, kun opettaja kuolee ja koulu palaa"*. Pian näin tapahtuikin, ensin kuoli opettaja ja sitten paloi koulu. Uutta yhteiskoulua oltiin jo rakentamassa Pyhäjärven keskustaan, kun vanha koulu paloi. Koululuokat hajotettiin ympäri keskustaa uuden koulun valmistumista odoteltaessa.

Vuonna 1958 paikallinen maanviljelijä, Erkki Ruotanen, löysi kaivoa kaivaessaan malmikiven Pyhäjärven Ruotasen kylästä. Tarkempien tutkimusten jälkeen Outokumpu Oy alkoi rakentaa paikalle kaivosta. Yhteiskoulun viimeisenä keväänä, vuonna 1962, Keijo kävi koulusta tullessaan täyttämässä työnhakulomakkeen kaivoksen konttorilla. Tuotanto oli käynnistynyt paria kuukautta aikaisemmin. Jonkin ajan kuluttua kotiin saapui kirje, jossa kehoitettiin soittamaan kaivokselle. Lähin puhelin sijaitsi melkein kymmenen kilometrin päässä Rannankylässä. Ensimmäinen puhelinsoitto eläessään luonnollisesti jännitti, mutta palkintona oli työt kaivoksen laboratoriossa. Niin jäi täyttämättä lukiossa odottanut opiskelupaikka.

Puolen vuoden ajan 15 kilometrin työmatka taittui polkupyörällä, kunnes viimein kaivosyhtiön rakentamasta poikamiestalosta löytyi vapaa vuode. Ohuiden seinien läpi raikui toisinaan laulu ja pelikorttien lätke. Kaivoksen ruokalalla Keijo pyrki valitsemaan keittoruuan, koska haarukan ja veitsen käyttö oli vierasta. Vävypoika myöhemmin mainitsikin, että *"Niskasilla pihvikin syödään syvältä lautaselta lusikalla"*.

Tuleva vaimo, Ella-Maija, aloitti työt kaivoksen laboratoriossa samoihin aikoihin Keijon kanssa. Yhdessä käytiin koulutuksessakin Porissa. Kyseessä oli Keijolle ensimmäinen junamatka. Myöhemmin juna tuli paremmin tutuksi, kun kutsu kävi Santahaminaan kadettikoulun jääkärikomppaniaan ja sieltä lääkintäaliupseerikouluun. Armeijan jälkeen työt jatkuivat laboratoriossa, myöhemmin työjohtajan roolissa.

Keijo ja Ella-Maija menivät naimisiin lisälmen maistraatissa vappuna 1966. Perheeseen syntyi kolme poikaa ja tyttö, joita Ella-Maija jäi hoitamaan kotiin. Keijo innostui kuvaamaan lapsiaan vaimonsa ostamalla pienellä kameralla. Kaivokselle oli perustettu valokuvakerho ja ruokalan kellaritiloista löytyi pimiö kuvien kehittämiseen. Kuvaamisessa kiinnosti se mitä sai itse aikaan kuvaamalla ja kehittämällä. Valokuvauskilpailuistakin tuli menestystä: Kamera-lehden harrastesarjassa irtosi voitto omasta pojasta otetulla kuvalla ja Nikonin kansainvälisessä kilpailussa kärkisijoille ylsi kuva sankarihaudoilla surevasta omaisesta. Vuonna 1980 Keijo alkoi kuvata ammatikseen sivutoimisena kaivostyön ohessa.

Vesinäytteenottoa Pyhäjärvellä (Kuva: Pyhäsalmi Mine Oy:n valokuva-arkisto)

Elämä kaivoskylässä oli 1960–70-luvuilla hyvin hierarkista. Tornitien länsipuolella yhtiön rakentamissa lamelleissa (pienkerrostaloissa) ja rivitaloissa asuivat työntekijät ja itäpuolella rivi- ja erillistaloissa työnjohtajat, insinöörit ja osastopäälliköt. Lapset saivat leikkiä vain omalla puolellaan tietä. 1970-luvun lopulla työntekijöidenkin perheet pääsivät muuttamaan isompiin asuntoihin Tornitien itäpuolelle ja kaikki lapset saivat leikkiä keskenään vanhempien asemasta riippumatta.

Keijon työura kaivoksella kesti yli 47 vuotta. Ammattimainen valokuvaus jatkui pienimuotoisesti vielä senkin jälkeen. Noin 75-vuotiaana Keijo lopetti ammattikuvauksen, mutta kuvaa edelleen perhejuhliissa.

Eläkkeelle jäämisen ja vaimon kuoleman jälkeen elämään ovat tuoneet sisältöä lasten lapset ja Tornioista löytynyt morsmaikku. Edes aivoinfarkti, syöpä tai auton eteen loikannut hirvi, eivät ole Keijon matkaa päättäneet, hidastaneet vain. Elämä jatkuu lenkkeillen, hiihtäen ja jälkipolven kanssa lautapelejä pelaillen. Jouluisin sytytetään yhdessä kynttilät Ella-Maijan, Artun ja Lyylin, Tyyne-tädin sekä Tiinan ja Aapelin haudoille.

Tyttären poikaa valokuvaamassa Lystilässä kesällä 2024 (Kuva: Maria Hänninen)

Teksti: Aaron Anderson ja Marika Hyväri

Kuvat: Mirja Anderson

SISULLA ON SELVITTY AMERIKASSAKIN

Eero Niskasen ja Kyllikki Rytiojan tytär, Miltsuna tunnettu Mirja ajatteli, ettei koskaan menisi naimisiin amerikkalaisen kanssa. Miltsun ystävät tiesivät amerikkalaisesta pojasta, joka oli vierailulla Suomessa. He kiusasivat Miltsua, että tämän pitäisi tutustua tuohon lentäjäpoikaan. "No, sanokaa sille, ettei lähde Suomesta ennen kuin ollaan tavattu", Miltsu vastasi leikillään.

Ilman kummankaan osapuolen erityistä vaivannäköä tapaaminen todella järjestyikin Reisjärven opiston kesäseuroissa. Seuraavan viikon aikana ystävyys lujittui ja ennen kuin poika palasi takaisin Yhdysvaltoihin, Miltsu ja Aaron Anderson olivat seurusteleva pari. Vuotta myöhemmin hääkellot soivat Haapajärven kirkossa.

Edessä oli muutto Floridaan, Daytona Beachiin, missä Aaronilla oli opiskelupaikka Embry Riddle yliopistossa. Samaan aikaan, tuolloin alle 25-vuotias, Miltsu hommasi rekkakortin ja ajoi mammuttimaisen suurta amerikkalaisrekkaa pääosin itärannikolla ja kaikkiaan 37 eri osavaltiossa. Extreme-lajeihin taipuvaisena Miltsu oli aiemmin harrastanut syvä-sukellusta, moottoripyöräilyä, hypännyt laskuvarjolla ja hankkinut myös lentolupakirjan.

Floridasta Andersonit muuttivat muutamaksi vuodeksi Minnesotaan, sitten Arizonaan ja lopulta Pohjois-Dakotaan, mistä Aaron sai töitä öljykentiltä. Andersoneilla on yhdeksän lasta, joita Miltsu on hoitanut kotona. Miltsulta luonnistuu suomalaisen juureen tehty ruisleipä, karjalanpiirakat, pulla, mämmi ja muut herkut, joita ei ostamalla saa Amerikasta. 50-vuotiaalla Miltsulla on yhä intoa kokeilla uusia ja haastavia lajeja, viimeksi surffaamista. Yhdessä Andersonin perhe harrastaa laulamista, maastopyöräilyä, retkeilyä luonnossa sekä metsästystä.

Andersonien elämässä kääntyi sivu, kun nuorin poika Gideon joutui vakavaan palo-onnettomuuteen. kaksi vuotta sitten toukokuussa. Oli tavallinen

lauantaiaamu, Miltsu oli juuri siivonnut aamiassotkut keittiöstä. Kesälomaansa aloitteleva Aamos kantoi koulusta jääneitä paperiroskia takapihan nuotioalueelle ja nuorempi veli, 8-vuotias Gideon, ilmaantui paikalle kädessään tyhjä Pringles-sipsipurkki. Aaron pysähtyi heidän luokseen vaihtaen jonkun sanan ja jatkoi sitten etupihalle. Miltsu oli kylpyhuoneessa, kun ulkoa kantautui hätähuuto.

Gideon oli hakenut pullon grillinsytytysnestettä saadakseen sipsipurkin syttymään. Pullo oli räjähtänyt kastellen pojan sytytysnesteeseen ja tuli tarttui häneen.

Miltsu juoksi keittiöön ja näki käytävän ikkunasta, että takapihan syreenipensas oli syttynyt palamaan. "Tuli pitää äkkiä sammuttaa", ehti hän ajatella, mutta keittiössä olikin vastassa jotain paljon järkyttävämpää: Gideon oli liekeissä päästä varpaasiin. Hän juoksi keittiöstä olohuoneeseen ja takaisin keittiöön. Miltsun ainut ajatus tuossa hetkessä oli "Stop, drop, and roll! (Pysähdy, pudottaudu lattialle ja kieri!)". Miltsu yritti saada palavan pojan lattialle tukahduttaakseen tulen, mutta Gideon hirvittävässä tuskissaan vastusti.

Samassa Miltsun silmiin pisti viiden gallonan eli noin 19 litran vesikanisteri keittiön pöydällä. Tavallisessa olosuhteissa hän ei olisi pystynyt nostamaan painavaa kanisteria edes vyötärön korkeudelle. Nyt hän nosti sen korkealle Gideonin yläpuolelle. Voimakas vesivirta sammutti liekit välittömästi. Sisään ryntäsi myös vanhin veli Rafael suihkuttaen vettä puutarhaletkulla.

Gideonin ensimmäiset sanat olivat "Onko tämä painajainen?". "Ei, Gideon, tämä ei ole unta", joutui äiti vastaamaan pojalleen. Aaronilla oli puhelu auki hätäkeskukseen. "Tarvitseeko hän ambulanssin, kuinka pahoja palovammoja tuli?" sieltä kysyttiin. Silloin Aaron näki, kuinka Gideonin jalan iho valui kuin kynttilän steariini. "Voi ei, palovammat ovat tosi pahat! Tarvitsemme ambulanssin heti!", hän

Gideon Anderson joutui vakavaan palo-onnettomuuteen kotonaan Pohjois-Dakotan Grenorassa 20.5.2023.

Joulua 2023 vietettiin sairaalassa Minnesotassa. Kuvassa vasemmalta Gabriel, Aamos, Martha, Mikael, Rafael, Gideon, Abel, Aaron, Aksa, Travis ja Rebekka.

huudahti kauhuissaan. Ambulanssi saapui paikalle seitsemässä minuutissa.

Gideon oli hereillä vajaan tunnin kestävän matkan sairaalaan. Matkalla hän sai kipuihin morfiinia, nestettä suonensisäisesti ja lisähappea. Puolesta välistä matkaa kolme poliisiautoa saatteli ambulanssin Willistonin sairaalaan.

Sairaalalta Gideon ja Miltu lennätettiin välittömästi St. Paulin sairaalan palovammaosastolle Minnesotaan. Siellä todettiin, että Gideonin kehosta 84 % oli palanut. Vaurioista lähes kaikki olivat kolmannen asteen palovammoja. Miltsulla oli toisen asteen palovammoja käsissä ja käsivarsissa.

Palovammaosaston sairaalahuoneesta tuli Gideonin "koti" yhdeksäksi pitkäksi taistelun ja hoidon kuukaudeksi. Kesän ajan muut lapset asuivat vuokra-asunnossa, muutaman korttelin päässä sairaalasta. Koulun alkaessa syksyllä perheen vanhin lapsi Rebecca ja puolisonsa Travis Rintamäki muuttivat lasten kanssa Pohjois-Dakotaan, 10 tunnin ajomatkan päähän sairaalasta. Miltu, Aaron ja juuri Suomesta palannut Gabriel jäivät Gideonin luokse Minnesotaan.

Syyskuusta helmikuulle hyväntekeväisyysjärjestö Firefighters for Healing tarjosi perheen käyttöön kuniin kaksion sairaalan läheltä. Lapset majoittuivat siellä vieraillessaan vanhempien ja Gideonin luona. Minnesotalaiset ystävät olivat perheelle tärkeä tuki kriisissä ja lukemattomat ihmiset ympäri maailman muistivat ajatuksin ja lahjoituksin Andersonin perhettä GiveSendGo-joukkorahoitusalan kautta. Joulua perhe vietti Gideonin huoneessa sairaalassa. Laulettiin joululauluja, luettiin joulu-evankeliumi ja aukaistiin yhdessä lahjat, jotka tällä kertaa joulupukki oli yön aikana tuonut sairaalahuoneeseen.

Gideonin hoito on merkinnyt lukemattomia leikkauksia, ihonsiirtoja, fysioterapioita, kävelyn opettelua, puheen harjoittelua, rasvailua ja venyttelyä. Kovia kipuja ja lääkkeitä, sinnikkyyttä, epätoivon hetkiä ja riemullisia onnistumisia. Ihonsiirron aika-tila venyi helmikuulle 2024 saakka, koska tervettä ihoa hyödynnettäväksi oli kovin vähän, toistuvat tulehdukset hidastivat paranemista ja operaatioita jouduttiin osin uusimaan. Korjaamisessa hyödynnettiin myös bostonilaisessa laboratoriossa Gideonin terveestä ihosta kasvatettua uutta ihoa. Trakeostomian eli henkitorveen tehdyn reiän kanssa

Niskasten sukuseura ry

ilmeni komplikaatioita ja niin pian kuin ihosiirrot oli saatu tehtyä, Gideon siirrettiin Minnesotasta yksityisellä potilaslennolla itärannikolle Kaliforniaan, Sacramentoon Shriner's Hospital for Children nimiseen sairaalaan.

Viimein, 13 kuukauden jälkeen onnettomuudesta kesäkuun 27. päivänä 2024, syntymäpäivän sankari 10-vuotias Gideon Anderson muutti takaisin kotiin.

Gideon on vähitellen vahvistunut. Nyt hän pystyy kävelemään itse, vaikka liikkuminen on hidasta ja jäsenet ovat arpien vuoksi jäykät. Hengityksen tukena on edelleen trakestomia-putki ja sen vuoksi operoitavaa on luvassa jatkossakin. Tulevaisuudessa myös uudet ihonsiirrot ovat tarpeen, kun kasvun myötä kiristyvää ihoa muokataan pojalle

sopivaksi. Myöhemmin myös arpikudosta on mahdollista korjata laserhoidon avulla.

Onnettomuus ja siitä selviäminen Gideonin kanssa ovat opettaneet Miltsulle elämän merkitystä sekä sen vaalimisen arvoa. Tapahtumat saivat Miltsun hakeutumaan hoiva-alalle. Hän opiskelee nyt keuhkoterapeutiksi (respiratory therapist). Kenties jonakin päivänä hänellä on työ, jossa pääsee hyödyntämään Gideonin auttamisessa karttuneita taitoja.

Suomalainen sisu, innostuminen haasteista ja pelottomuus muutoksen edessä ovat ominaisuuksia, jotka ovat auttaneet koko Andersonin perhettä selviytymään, vaikeuksistaikin, tyytyväisenä tähän päivään.

Kalifornialaisesta sairaalasta tuli Karen kertomaan koululaisille palovammasta selviytyneistä, jotta Gideonin oli helpompi palata takaisin kouluun. Kuvassa vasemmalta Aamos, Miltsu, Karen, Martha, Mikael, Gabriel ja Aabel. Edessä Gideon ja Aksa.

Teksti: Alli Mokkila
Vesanto

Matin pienet ystävät

Mokkilan perheeseen / Alli ja Vilho (Ville) oli tammi-kuun 28. päivänä 1968 syntynyt poika ja hän aloitti elämänsä ensimmäisen päivän itkien niinkuin toisetkin lapset. Muistan tuon pojan syntymähetken hyvin. Hän syntyi kumpurajalkaisena, siis molemmissa jaloissa syntymäviat. Lääkäri mietti ensin pitkään ja viimein hänen ensimmäisenä ajatuksestaan oli: tämä lapsi ei tule koskaan kävelemään omilla jaloillaan. Muille äideille lääkäri iloisena sai kertoa uutisen: teille on syntynyt terve lapsi. Meille selvitettiin kuitenkin jotenkin eri tavalla se, että tämä lapsi ei olekaan terve. Mitä se silloin tarkoitti meille ja miten me sen itsellemme selvitimme?

Ulla-siskollani oli puolisona lääkäri Kari Puro ja kerroimme hänelle tästä pojastamme sekä hoitajien ja tuon toisen lääkärin arvion asiasta, miksi lapsi ei ole terve. Olikin kysymys lapsen jaloista. Sitä ryhdyttiin meille selvittämään ymmärrettävällä tavalla. Kari Puro sai Mehiläisen sairaalaan heti järjestymään leikkauspäivän lapsen jalkoja ajatellen. Kuitenkin lapsen piti jäädä sairaalahoitoon odottamaan tuota mahdollista leikkauspäivää lasten klinikalle siirrettynä. Vanhemmat pääsisivät lähemmään kotiin ilman lasta. He halusivat kuitenkin vielä nähdä, minne heidän poikansa viedään ihan ambulanssilla. He saivat ajaa kuljetusauton perässä. Meille vain todettiin, että saatte olla lapsen mukana vain tällä tavalla. Muuta mahdollisuutta ei meillä ole. Olikohan todella asia näin? Lapsi joutui olemaan sairaalassa Kuopiossa 23.2. saakka henkilökunnan lakon takia ja vain välillä lapsi pääsisi käymään kotona, jona aikana järjestyisi lapselle nimenanto Vesannon kirkossa. Näin hänestä tuli virallisesti 25.3.68 Ilkka Taneli. Sairaalaan piti äidin lähettää äidinmaitoa välillä. Meilahdesta ilmoitettiin leikkauspäiväksi 23.4.-68 ja lääkäriksi Matti Sulamaa. Tämä osasto oli jokseenkin uutta koko maailmassa ja täysin uutta Suomessa. Matti Sulamaa oli valittu sodan jälkeen tähän virkaan ensimmäisenä ja aluksi Sulamaa oli ainoa kirurgi klinikalla. Arvo Ylppö pyysi Sulamaata tähän virkaan ja niinpä hän

oli molemmissa sodissa lääkärinä perehtyneenä erikoisesti lastenkirurgiaan ja sydänleikkauksiin, siihen asti ja sen jälkeenkin lapset yksinkertaisesti kuolivat moniin sairauksiin. Pian ryhdyttiin hoitamaan leikkaamalla ja nukutusmenetelmätkin kehittyivät. Sulamaa kulki ulkomailla hakemassa tietoja lastenkirurgiasta, kartoitettiin välineistöä tähän työhön sopiviksi ja uudistettiin asennoitumista lasten leikkaushoitoon. Lasta odottavien äitien raskauspahoinvointiin oli kehitetty lääke Talidomin, mutta se aiheutti vaurioita sikiölle. Esim. jalkojen luut muodostuivat virheasentoon, jänteet ja lihakset kehittyivät epänormaalisti tavallisesti pienimmiksi ja hyvin kireiksi. Sulamaalle itselleen oli myös kehittynyt tällainen lievä epämuodostelma eli kumpurajalka ja hän oli sen takia armeijan palvelukseen kelpaamaton.

Pitkään oltiin sitä mieltä, että tämä uusi lääke olisi syynä näiden epämuodostelmien syntymiseen, koska Mokkilankin perheen äidille syntyi tällainen vaurio lapselle juuri 1960-luvulla. Lapsen äiti joutui lukemattoat kerrat lääkäreitten tenttiin, mitä lääkäreitä oli käyttänyt lasta odottaessaan. Kuopion lääkäritkin ihmettelivät Ilkka Tanelin pääsyä näin nopeasti Sulamaan potilaaksi. Leikkauspäivä Ilkka Tanelille oli katsottu jo Kuopioon, mutta hänestä olisi tullut ensimmäinen lapsi tästä syystä leikatavaksi Kuopiossa ja sitä odotellessa olisi kulunut aikaa viikkoja, jopa kolmisen vuottakin.

Ilkan molemmat jalat leikattiin ja kipsattiin heti Meilahdessa 29.4. poliklinikalla niin, että vain polvien kohdat jaloissa jäivät vapaiksi. Kipsit vaihdettiin 10.6. ja sitten 5.8. kipsit poistettiin ja samalla mittailtiin jalkoihin sopivat metalliset tukilastat Meilahden klinikalla. Ne olivat vaikeat pidettävät. Nukkuminen onnistui parhaiten selällään lastat jaloissa. Kun lapsi liikutteli jalkojaan, lastat osoivat sängyn reunoissa oleviin puisiin pinnoihin ja pauke kuului kovana äänenä seinän läpi ulos saakka. Lastat tuntuivat hyvin painavilta ja erittäin han-

kalilta varsinkin silloin, kun lapsi halusi nukkua mahallaan. Lastojen liikuttelemiseen pian tuli mukaan myös pään nyökyttely tyynyä vasten ja tämä näytti meistä vanhemmista pahalta. Tuli pelko: jääkö tuo nyökyttely tavaksi hyvän olon hakemiseksi pysyvästi, myös vanhemmalla iällä. Onneksi näin ei tapahtunut ja tämä vähin erin jäi kokonaan pois. Hankalin vaihe oli hoidossa pesuvaihe, kun jaloissa olevat kipsit estivät pesua vettä käyttäen. Kaikki vesi valui helposti kipsin reunasta sen sisäpuolelle, niin pissi kuin kakkakin. Helposti myös iho tulehtui varsinkin helteisenä kesäpäivänä. Kesä 1968 oli vielä oikein helle, sillä tuon vuoden aikana oli yhteensä 69 sellaista päivää, joita nimitettiin todella hellepäiviksi. Onneksi kuitenkin tuo ensimmäisen lääkärin ennustus ei pitänyt paikkaansa.

Ilkka oppi kävelemään normaalisti ja samanikäisenäkin kuin muut lapset. Jopa oppi hiihtämäänkin! Ensimmäinen hiihtomatka jäätä pitkin mökkisareen onnistui hyvin, vaikka siihen meni aikaa tavallista pitenpään. Opettaja Raimo Korhonen tarjosi Ilkalle jalkaan pitkiä housuja ja näin eri tavalla

kehittyneet sääret eivät olisi kiinnittäneet erikoista huomiota, mutta poika itse ei halunnut olla erilainen voimistelutunnillakaan. Samoin armeijan Ilkka halusi suorittaa samalla tavalla kuin muutkin pojat, vaikka lääkäri Olmiala olisi varmaan antanut todistuksen armeijasta vapauttamiseen.

Professori Matti Sulamaan viimeinen työpäivä oli toukokuun viimeisenä päivänä v. 1973. Pienten potilaitten hoitaminen, leikkaus ja nukutus olivat lapselle erittäin suuri rasitus. Ajatuksena lääkärinä kaikessa hoidossa tuntui Sulamaalla olevan se, että lapsi tulisi saada mahdollisimman varhaisessa vaiheessa siihen kuntoon, ettei hänen tarvitsisi jäädä laitoshoitoon ja hän tulisi toimeen niillä omilla avuilla elämässä, joita lapsella itsellään vielä on olemassa ja Sulamaan hoitamille lapsille kuuluikin pääasiassa hyvää tuona päivänä, jolloin hän itse jäi eläkkeelle.

Niinpä Ilkka Tanelikin on saanut viettää normaalin nuoren elämän. Kiitos myös Kari Purolle, että osasi ohjata tällaisen lääkärin potilaaksi.

Sukupäivät 2027 Äänekoskella

Hallituksen kokous pidettiin 13.4. Siilinjärvellä. Kokouksessa päätettiin 2027 kokoontua sukupäiville Äänekoskelle. Järjestelytoimikunnan kokoamista varten kehoitetaan Äänekosken Niskasia ottamaan yhteyttä Hanna Niskaseen 050-3436 154, hannariniskanen@gmail.com

Myyntituotteita

Sukuseuran ISÄNNÄNVIIRI

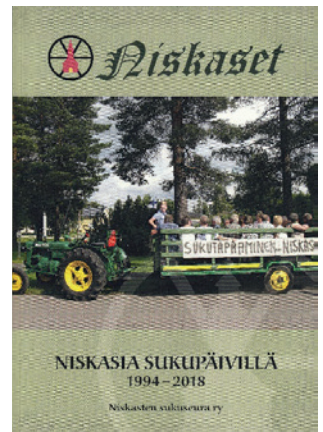
Viirin tyviosassa on sukuseuran logo ja muu osa on sinivalkoinen. Viiriä on saatavana kaksi kokoa.

40x400 cm, yleisin 8–9 metrin lipputankoon

68 € + postitusmaksu

35x350 cm, 6–7 metrin lipputankoon

60 € + postitusmaksu

LIPPIS Niskasten logolla

Vahvaa, harjattua puuvillatvilliä, sandwich lippu koristeraidalla, tarrakiinnitys.

15 € + postitusmaksu

KASSI Niskasten logolla

Lyhyillä kädensijoilla laadukas, kestävä ja pestävä kierrätettävää laminoitua nonvovenia, koko 46x46x17.

6 € + postitusmaksu

NISKASIA SUKUPÄIVILLÄ -kirja

75-sivuinen kuvakirja kertoo kuvin ja sanoin kymmenestä Niskasten sukkokouksesta.

Nyt yksissä kansissa sukutapaamisten ikimuistoiset kuvat. Kirja sopii erinomaisesti lahjakirjaksi.

25 € + postitusmaksu

SUKUSTANDAARI

Sukuseuran pöytästandaarin heraldinen selitys: Valkoisella kankaalla musta kärrynpyörä, jonka keskellä punainen tapuli. Ovi, luukku ja tupsut keltaiset. Kärrynpyörä kuvaa ajanratasta, sukupolvien kiertokulkua sekä entisajan kulkuvälinettä. Tapuli kuvaa suvun ikiaikaista asuinpaikkaa Pielavedellä.

Tilaa lahjaksi, muistoesineeksi tai juhlapöydän arvokkaaksi koristeeksi suvun tunnus pöytästandaari.

30 € + postitusmaksu

PARHAIMMAT ONNITTELUT -kortit

Toimitetaan 5 kpl nipuissa

15 € + postitusmaksu

LÄMMIN OSANOTTO -adressi

12 € + postitusmaksu

NISKASET
www.niskaset.info

MYyntituotteiden tilaukset:

Markku Niskanen puhelimella, tekstiviestillä tai sähköpostilla
040 5963 528, markkun45@gmail.com

Sukuseuran hallitus 2025-2027

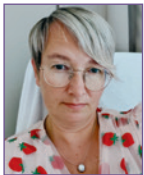
Puheenjohtaja
Hannu Niskanen
Helsinki
p. 045-8092 900
hannukk.niskanen@gmail.com

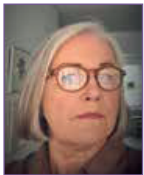
Jäsenrekisterin hoitaja
Antti Niskanen
Helsinki
p. 040-5000 561
rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

Varapuheenjohtaja
Eero Niskanen
Pyhäsalmi
p. 0400-681 845
eeroniskanen09@gmail.com

Jäsenlehden toimitus
Hanna Niskanen
Kuopio
p. 050-3436 154
hannariniskanen@gmail.com

Rahastonhoitaja
Tuula Niskanen
Helsinki
p. 050-4368 015
tniskanen423@gmail.com

Sihteeri/myyntituotteet
Markku Niskanen
Seinäjoki
p. 040-5963 528
markkun45@gmail.com

Jäsenlehtivastaava
Jouko Niskanen
Sotkamo
p. 044-5144 143
jouko43niskanen@gmail.com

Varajäsen
Mauno Niskanen
Jyväskylä
p. 040-5674 358

KAUNEIN MURRE -äänestys

Me Naiset -lehti järjesti lukijoilleen äänestuksen Suomen kauneimmasta murteesta. Selvään, lähes ylivoimaiseen voittoon siivitti tiensä itämurteisiin kuuluva Savon murre 18 %:n äänisaaliilla. Toiseksi kauneimmaksi äänestettiin Karjalan murre, kolmanneksi tuli Etelä-Pohjanmaan murre.

Savon murretta kuvataan leppoisan lupsakaksi ja mukavasti suussa "viäntyväksi" ja "kiäntyväksi" sekä saavan kuulijan hyvälle tuulelle. Savoa on kutsuttu myös murteista kieroimmaksi eikä sitä nauramatta kuuntele. "Ossoo olla kaanein murteista, vuan ossoo olla olemattakin." "Somalle kuulostaa, kun aletaan huastella aetoo Savon kieltä."

Savolaismurteet jaetaan murteiden tutkimuksessa useaan alaryhmään, muun muassa Pohjois-Savon murteisiin, Etelä-Savon murteisiin, Pohjois-Karjalan murteeseen sekä Kainuun murteeseen.

Lehden toimitus pyytää sukuseuran jäseniltä ja lehden lukijoilta muisteluja, tarinoita, haastatteluja, runoja, valokuvia – ja kaikkia mahdollisia tuotoksia. Lähetä sähköpostilla niskjo@hotmail.com tai kirjeellä os. Jouko Niskanen Peltokatu 5, 88600 SOTKAMO Kiitokset tähän lehteen aineistoa toimittaneille!

Taru Paavoseppä
Kainuun Sanomat 11.7.2015

Murreavain

Sotkamolaissyntyinen Taru Paavoseppä toimitti useita vuosia Kainuun Sanomissa Murreavain -palstaa, jossa käsiteltiin kainuulaisia sanoja ja sanontoja.

Reähkät olleet assiella

Reähkä/riähkä = kuriton, ilkivallan tekijä. myös rumapuheinen ihminen

Ruojuuus = ilkeyden- tai vahingonteko, kurittomuus

Reävasuu = rääväsuu, räävittömiä ja rumia puhuva ihminen, myös ilkkuja, turhankin suorapuheinen

Kun Kajaanin Pöllyvaaran kaunis, suosittu ja monikäyttöinen laavu juhannuksen pyhinä poltettiin, en syntyjäni sotkamolaisena voinut olla ajattele-matta, että *kaekellaesija reähkiä niitä onkkaan, kun minkkään ei anneta olla ehynnä*. Yläkainuulainen olisi tietysti sanonut *kaekellaessie*, Sotkamon sekä Kuhmon ja Kajaanin eteläisten kylien murre kun poikkeaa taivutukseltaan Ylä-Kainuun murteesta.

Yhtä kaikki samaa Kainuun murretta ne ovat kaikki. *reähkä* tai *riähkä* ovat sanoina jääneet harmit-tavasti jostain syystä unohduksiin, vaikka tuntuu, että näinä päivinä niille olisi kovastikin käyttöä. Mitäpä muuta kuin reähkiä ovat kaikki ilkivallante-kijät, ikkunan särkijät ja mummojen potkijat, joita nykyisin sanotaan sievemmin syrjäytyneiksi tai syr-jäytymisuhan alla oleviksi.

Reähkä voi olla nuori tai lapsikin: *Ne on kaekki sem-mossie reähkie, ei oo vihtoo nähneetkää*, voidaan sanoa kuritta kasvaneista ja aina jotain ilkeyttä te-kevistä lapsista tai nuorista.

Mutta kyllä reähkä voi olla myös varttuneempi ih-minen, jonka pitäisi ymmärtää tekonsa seuraukset.

Yleisesti ottaen reähkä on määritelmä, jonka saa-neen tulevaisuuteen ei ulkomaailma paljoa toivoa laita. Tuomio: *Se on ihar reähkä*, on murskaavan lo-pullinen.

Toisaalta tiedetään julkisuudestakin nuorena reähkiksi nimitettyjä poeijan koltiasse, jotka ovat tunnustaneet olleensa nuorena varsinaisia piruja ja koulukiusaajia, mutta ovat nyttemmin tolkkui-hinsa tulleina kohonneet hyvinkin arvostettuun asemaan.

Joka tapauksessa reähkä/riähkä siis tekee kaiken-laista ruojuutta, ilkeyttä, jolle ei löydy mitään jär-jenkäypää selitystä. *Aenna ne oj jottaen ruojuutta tekemässä*.

Siis puuhissa, jotka eivät oikein päivänvaloa kestä, jos eivät aina suoranaisia rikoksia olisikaan.

Reähkäksi sanotaan myös ihmistä, joka puhuu ru-mia ja jonka suu olisi ollut syytä pestä jo lapsena saippualla.

Reähkä on omanlaisensa rääväsuu, mutta jälkim-mäistä pahempi, sillä kainuulaisittain reävasuu saattaa olla vain kovin suorasanaa ihminen, jonka puheessa on totuuden hiventäkin, jos kohta vähemmän asiallisessa muodossa.

Reävasuun puheet eivät siis ole soveliaita, hän ilk-kuu ja räkyttää asiasta kuin asiasta tajuamatta vält-tämättä itse lainkaan, etteivät kaikki moista puhet-ta kestä tai välitä kuunnella. Reähkään sen sijaan liittyy tahallinen ilkeys.

Kusiankoski on Kusianjoen alajuoksulla. Joki lähtee Sotkamon pohjoisosassa sijaitsevasta Kusianjärvestä, joka on noin kymmenen kilometriä pitkä erämaajärvi. 1600-luvun alussa Paavo Niskanen muutti Pielavedeltä Kusianjärven rannalle. Näin sai alkunsa Kainuun Niskaset.

NISKASET

www.niskaset.info

Lehden toimitus: Hanna Niskanen • Hannu Niskanen •
Jouko Niskanen, niskjo@hotmail.com
Kannen kuva: Jouko Niskanen
Painos: 340 kpl
Taitto ja paino: PunaMusta Oy